

RONIL CAINE

150 ÉVES
UTAZÁS

NOVELLA

RONIL CAINE
150 ÉVES UTAZÁS

NOVELLA

© 2015 Zelnik Péter Zénó

INGYENES,
KIZÁRÓLAG SZEMÉLYES HASZNÁLATRA.

Tilos a mű bármely részét vagy egészét letölthetővé tenni, reprodukálni, sokszorosítani online vagy nyomtatott formában megjeleníteni, közölni a szerző írásbeli engedélye nélkül.

A műben szereplő alakok és események a képzelet szüleményei. Bármely hasonlóság valós személyekkel vagy eseményekkel csak a véletlen műve lehet.

ronilcaine.com

“A boldogsághoz nem vezet út.
Az út maga a boldogság“.

Buddha

Az úrkomp kilövését a történelem addigi legnagyobb eseményeként emlegették. Világszerte hat milliárd ember (a Föld lakosságának csaknem kétharmada) követte lélegzetvisszafojtva a kétnapos indulási procedúrát.

Példátlan összefogás és huszonnégy év előkészület után indulhatott útjára az emberiség legnagyobb missziója, a *Százötven Éves Utazás* egy másik, lakható bolygóra, az Elise-re. Az Elise-t a Gleise-katalógus legígéretesebb bolygójaként határozták meg. Akkor kapta saját nevét, amikor a küldetést tervezni kezdték, addig csak egy kóddal jelölték, ahogy a többi planétát is.

Az utat egy kisebb városnyi méretű csillaghajó, a Sanborn-1 hivatott teljesíteni, egyetlen fős legénységével, akit több tízezer jelentkezőből választottak ki. Az ember, aki erre az útra elindult, a hetvenkét éves dr. Neron Olden professzor lett.

Számtalan kutatás és felmérés után jutottak a tudósok arra az eredményre, hogy a legjobb megoldás ilyen hosszú útra egyetlen embert küldeni, elejét véve mindenféle csoporton belül kialakulható problémának, rangokból eredő összetűzéseknek. Dr. Olden veterán űrhajós volt, még aktív mérnök és elméleti fizikus, valamint a virtuális építészet egyik úttörője. Többek között részt vett a csillaghajó tervezésében is, amit nyolcszáz kilométer magasan építettek össze tizenkét év alatt.

Olden Svédországban született, húsz éve elvált. Egyetlen fia negyvenegy éves, és egy svéd autógyárban épített magának szép karriert. Olden természetesen önként jelentkezett, és kezdetektől fogva tisztában volt

a küldetés jelentőségével, és az utazása körülményeivel: a kiválasztott úrhajós egy android testben utazik, elméjét egy mesterséges agyba töltik fel, amit programok óvnak meg a paranoiától, a honvágytól, a klauszrofóbiától és a túlfejlődéstől. Ez utóbbi fogalmat a mesterséges intelligenciák korlátozására találták ki, hogy ne lehessenek egy bizonyos szintnél okosabbak. Anélkül Olden elméje beláthatatlan fejlődésen mehetne keresztül utazása százötven éve alatt.

Maga az agy nem egy számítógép, még csak nem is digitális, hanem egy analóg, mesterséges agyszövet. Az emberi agy tökéletes másolata speciális fémekből, grafén, holográn, bioplasztik anyagokból és axonokat utánozó nanorobotokból, melyek tökéletes összhangban működnek egy teljes értékű agyat alkotva, de összeköttetésben a számítógépes rendszerrel, ami a hajót is irányította.

A technológia nem új, de teljes elmét még sosem töltöttek fel nanotech agyra, és szintén dr. Olden lett az első ember, aki teljes egészében android testet kapott, jól lehet már valamennyi mesterséges testrészt és szervet implantáltak korábban szerte a világon.

Sokan attól féltek, hogy az elme feltöltése nem jár sikerrel vagy a feltöltés helyett csak lemásolják a tudós agyának tartalmát. Ez utóbbi esetben Olden beleegyezett, hogy az android útnak indulhasson „nélküle” is. De nem így történt, Olden a feltöltést követően nem tért többet magához emberi testében, viszont felébredt a mesterségesben, és azt mondta a körülötte álló tudósoknak: „Uraim, újjászülettem.” Az androidtest irányítását egy évig tanulta és gyakorolta, újabb egy év volt a csillaghajó szimulációja, míg végül elérkezett az indulás időpontja.

Az űrkomp felvitte Oldent a Sanborn-re, a dokkolást követően elbúcsúzott a kísérőitől, majd beindította a csillaghajót és megkezdte útját a világűrben. A hajónak nyolcféle meghajtása volt, és ugyanennyi energiaforrása, de az utazás lényege nem a sebesség, hanem az útvonal volt. Egy japán csillagászcsapat fedezte fel, azokat a féregjáratokat, amik az egész univerzumban jelen vannak, és megfelelő útvonalon haladva hatalmas távolságok tehetők meg töredék idők alatt. A felfedezés nem a járatok ténye volt, hiszen azokat Einstein is meghatározta, hanem az, hogy mennyire sok ilyen járat van, hogyan lehet lokalizálni azok kijáratait, és ez alapján útvonalat tervezni távoli naprendszerekbe.

Amikor a felfedezést bejelentették, a csoport vezetője, Toshio professzor az erdei sétához hasonlította az űrutazást. Mint mondta, ha az erdőben légvonalban haladnánk, nem jutnánk messzire, akármekkora sebességgel is mennénk előre, de ha a kijelölt ösvényen sétálunk, lassabb tempóban is messzire jutunk. Egy évtizednyi számítás és tervezés eredményeképpen született meg a Sanborn-1 csillaghajó útvonala, ami több féregjáraton át százötven év alatt elérhetővé tette az Elise bolygót. Ez a távolság egyenes vonalban, ugyanezzel a hajtóművel hozzávetőlegesen kétszázezer év lenne.

A kockázat természetesen óriási volt, de a küldetés fontosságát nem sokan vonták kétségbe. A Föld ökoszisztémáját sikerült stabilizálni, a globális felmelegedést régen megállították, és a túlnépesedés sem probléma az okos városok elterjedésének köszönhetően. Azonban a faj fennmaradásának elengedhetetlen feltétele, hogy több bolygón is jelen legyen, hiszen a Föld ideje véges, addig pedig egyaránt fenyegetik az aszteroidák és a Nap szeszélye.

A Mars terraformálása tíz éve tart, de kevés eredménnyel, és, mivel ugyanabban a naprendszerben kering, mint a Föld, nem oldja meg a felsorolt problémák egy részét.

Most viszont, hogy a Sanborn-1 elindult, új távlatok nyíltak, még akkor is, ha addigra senki sem fog élni azok közül, akik búcsút intettek Oldennak.

A Sanborn hajó neve a francia *sans bornes* kifejezésből ered, ami *határok nélkült* jelent. Legfőbb részei, a meghajtók, a raktárak, az irányítóterem és Olden élettere.

A meghajtók területe teljesen zárt volt, csak kívülről lehetett hozzáférni. Oda tartoztak a különféle hajtóanyagok tartályai, és a kollektorokból beáramló energia tárolói is. A hajó képes volt ásványi anyagból, napszélből és kozmikus sugárzásból is energiát nyerni.

A raktárakban helyezkedtek el a telepes robotok, itt tárolták a vetőmagokat, építő elemeket, és az emberi embriókat, akiknek a születése és felnevelése Olden feladatai közé tartozott.

Az irányítóterem volt a csillaghajó agya. A vezérlő számítógép egy korlátozott mesterséges intelligencia volt, összeköttetésben Olden agyával, aki így folyamatosan tudott mindent a hajóról, anélkül, hogy a kijelzőket megnézte volna. Olden a hajó egyes részeit irányíthatta, másokat csak a központi vezérlő, de voltak olyan részek is, amikhez egyikük sem fért hozzá, ilyen volt az útvonalterv, amitől eltérni csak földi jóváhagyással lehetett.

Az irányítóteremhez tartozott a kommunikációs egység is, ami ADWOX rendszerrel tartotta a kapcsolatot a Földdel. Az ADWOX (Alcubierre Driven Wormhole Optical Communication System) Alcubierre buborékkal gyorsított fénnel kommunikált a csillaghajó útvonalán, lehetővé téve, hogy minimális időeltolódással tartsanak kapcsolatot az utazás alatt.

Szintén ebben a teremben voltak az órák is. Egy földi idő, egy univerzális idő és egy utazási idő segítet-

te Olden tájékozódását. A földi időhöz képest számoltak némi eltolódást, de ez a százötven évhez képest elenyésző jelentőségű. A célbolygóra érve változik majd a helyzet, mivel ott egy keringési kör a központi csillag körül huszonzét földi évbe telik. Ráadásul az Elise úgy kering a napja körül, mint a mi holdunk a Föld körül, vagyis mindig ugyanazt az oldalt mutatja a központi csillag felé. Ennél fogva az egyik féltekéjén állandóan mínusz ötven Celsius fok uralkodik, míg a másikon plusz százharminc fok, viszont az átmeneti sávban a föld lakható felületeinek kétszerese állna az emberiség rendelkezésére.

Az élettér a hajó azon területeit foglalta magába, ahol Olden az ideje nagy részét töltötte. A hajó egészében működött mesterséges gravitáció, amit Olden gondolattal tudott ki-be kapcsolni, sőt irányát is megváltoztathatta. Így, ha valamit a plafonon kellett szerelni, átfordította a gravitációt és letérdelt a mennyezetre. A gravitáció csak a testére, és az eszközök többségére hatott, a többi tárgy, folyadék és vezeték súlytalanul lebegett a térben.

A hajónak volt oxigén ellátása, de az android test az emberi oxigénszükséglet csupán ezredrészét igényelte.

Olden többnyire három helyiség között mozgott, az irányítóterem, a virtuális világok szobája (ahol a teste regenerálódhatott, amíg ő egy földi élethez hasonló életet élhetett a kizárólag számára megalkotott, önfejlesztő virtuális világok egyikében), valamint a tudástár (ahol a történelem szinte összes alkotása elérhető volt számára, folyamatosan frissítve az újabb művekkel, amik ADWOX-on érkeztek: filmek, könyvek, festmények, zenék, szobrok, versek, szakirodalom).

Ezeket Olden pont úgy volt képes befogadni, mint bármelyik ember a földön, agya nem tette lehetővé, hogy gépiesen megjegyezzen mindent, amit mesterséges szemével látott.

Magát a hajót olyan anyagokból építették, amik nagyrészt képesek regenerálódni vagy roppant mód tartósak, és szélsőséges körülmények között is több ezer évig kitartanak.

Az utazás első tizenöt éve hibátlanul ment. Utána jött az első rossz hír. Brenberg professzor életének nyolcvanegyedik életévében elhunyt. Ő volt az, aki Oldent felkészítette az útra. A mentora, a barátja, a tréner. Olden tudta, hogy túl fog élni mindenkit, akit ismert, és még azokat is, akiket az út közben ismer meg, mégis lesújtotta a hír.

Innentől kezdve folyamatosan jöttek-mentek az emberek a földi központban. A vezetők ritkábban cserélődtek, de Olden egyikükkel sem került baráti viszonyba, pedig akadt olyan, akivel sokat beszélgetett.

Olden egy analóg technológiájú mesterséges testben élt, ami regenerálódó, intelligens anyagokból készült. Mozgása és annak korlátai tökéletesen másolták az élő emberi testet. Az energiát több poligrón akkumulátor szolgáltatta, amiket többféleképpen lehetett tölteni. A pihenés – amikor Olden nyugalomban feküdt – volt az egyik, a direkt töltés a másik, de a felületi kollektorok bármiből képesek voltak energiát kinyerni.

Az android test csendes volt, mivel elemei izmokat utánoztak és nem mechanikus egységek alkották. Mindezzel együtt az emberi testnél szilárdabb és tartósabb volt. Ideális körülmények és állandó karbantartás mellett a test és funkcióinak nagyjából hetven százaléka kétezer évig működésképes.

Olden szerette ezt a testet, főleg a tartóssága, és a fájdalommentessége miatt. Hetvenkét évesen, amikor feltöltötték a tudatát, már több egészségügyi problémája is volt. Térdei és dereka minden reggel elviselhetetlenül fájtak, de napközben többnyire hagyták dolgozni. Estére viszont mindig jobban elfáradt, mint indokolt lett volna. Most viszont, bármennyit mozoghat, futhat, beütheti a fejét, nem fáj semmije. Mindent érzékelt, de a fájdalom, mint érzés nem volt többé.

A test agya, vagyis Olden elméjének új otthona vezeték nélkül csatlakozott a Sanborn rendszeréhez. Amikor valamelyik virtuális világba lépett be, teste pihent, ő pedig a számára alkotott világok egyikében töltötte idejét. Választhatott egy földi életet szimuláló világot, ahol volt munkája, feladatai, barátai, ellenségei, küldetései; egy fantasy-regényeken alapuló, középkori

hangulatú világot, és egy jövőbeli univerzumot, ahol mindent ő maga alkotott meg.

Mindhárom virtuális valóság tele volt intelligens, fejlődni képes karakterekkel és szinte korlátlan lehetőségekkel. Olden például saját műalkotásokon, építményeken, karriereken dolgozhatott. A kikapcsolódáson és az utazás idejének elütésén kívül egy teljes értékű életet élhetett.

A földi irányító-központtal heti kapcsolatban állt, de ez csak a kötelező ellenőrzéseket jelentette, valamint a híreket az anyabolygóról. Sok kolléga jelentkezett be időnként beszélgetésekre, néha interjúkat kértek tőle, máskor tudományos anyagokat, például fényképeket, amiket a Sanborn távcsövével készített. De, ahogy haladt előre az útján, egyre ritkábban keresték meg.

Kiemelkedő esemény az első huszonöt évben nem történt. Akkor érte el a Sanborn az első féregjáratot. Olden izgalommal várta, hogy mi fog történni, és kissé csalódott volt, amikor a hajó jelezte számára, hogy sikeresen átment a járaton. Sem fényjelenséget, sem látványos, tekergőző csatornát nem látott. A hajó siklott folyamatosan a fekete térben, és egyszer csak túl volt rajta. Igaz, a látható csillagképek megváltoztak, de erre nem figyelt, csak a kijelzőkön látta. Egy pillanat volt az egész, és fényekkel odébb haladt a célja felé. A másik bizonyíték a sikeres féregjárat ugrásra az üzenetek csúszása volt. A Földről jelentették, hogy negyed órás késést tapasztalnak az üzenetekben.

A hajó rendszerében egyetlen változás történt, az univerzális óra megzavarodott, így ki kellett kapcsolni. A földi idő rendben volt, és az utazás ideje is stimmel.

Három évvel később, egy napon a Földről másképpen jelentkeztek be, mint szoktak.

– Neron, ott vagy? – kérdezte Stanley jól ismert, kellemes hangja. Olden érzett némi aggodalmat benne. Akkoriban már öt éve Stanley Ingham vezette a központot.

– Igen – válaszolta. Eltelt negyed óra. Majd újabb tizenöt perc, mire megjött a válasz:

– Boldog századik születésnapot! – kiáltották kórusban az irányító-központban, majd tapsoltak hozzá. Olden amennyire képes volt rá meghatódott.

Stanley két évvel később – kislánya születésére hivatkozva – távozott a vezetőségből, és egy Oscar Mironoff nevű orosz tudós váltotta a poszton. Mironoff-ot alig egy évre rá a svéd Alan Ringquist.

A Sanborn a következő átjárót kilenc évvel később érte el, ami után már huszonnégy órát késtek az üzenetek. Senki sem értette, hogy miért, hiszen az üzenetek a hajó sebességének sokszorosával közlekednek, elvileg ugyanazon az útvonalon, amin a hajó is haladt. Mégis késtek. Az egyetlen megoldás, amit az egyik fizikus vetett fel, hogy a féregjáratok visszafelé másképpen működnek, mint odafele. Az elméletet sokan vitatták, de abban többnyire mindenki egyet értett, hogy valószínűtlenné vált, hogy Oldent sikerül valaha hazahozni a Földre.

A következő hír, hogy fia hatvankilenc éves korában elhunyt, már nem rázta meg annyira a professzort. Időről időre küldtek egymásnak üzeneteket, de viszonyuk nem volt túl szoros, és különben is, már akkor elköszöntek egymástól, amikor ő útnak indult.

Ringquistet Thomason, őt pedig Wast váltotta. Olden jól érezte magát, és nem foglalkozott az idővel. Egyedül akkor döbönt meg, amikor Wast hét évnyi szolgálat után távozott, és bemutatták neki a legújabb vezetőt, Viola Ingham-ot, Stanley harmincnyolc éves lányát.

A Sanborn alig félúton járt, amikor teljesen megszakadt az összeköttetés a Földdel. Olden egyedül maradt az intersztelláris térben. A földi óra lehetetlen értéket mutatott, az utazás órája pedig hatvankilenc évnél járt, ami kevésnek tűnt.

Olden mindent megpróbált, amit tudott, hogy helyreállítsa a kapcsolatot, még a tartalék számítógépet és a tartalék ADWOX-ot is beindította, de hiába. Elveszett az űrben.

A reményt nem adta fel, hogy később helyreáll a kapcsolat, de inkább abban bízott, hogy célba ér, teljesíti a küldetést, majd a program szerint visszatér a földre. A Sanborn képes minderre, méghozzá teljesen automatikusan.

Úgy tűnt végtelen idő áll rendelkezésére. Olden magába mélyedt, és megpróbálta elméjének mélyebb zugait is felfedezni. Korábban is sokat meditált, és egy ideje kezdte megérteni a kapcsolatot analóg mesterséges agya és a digitális számítógép között. Végül utazásának kilencvenegyedik évére sikerült feltörnie a béklyót, ami elméjét kordában tartotta. A számítógép feljegyezte az eseményt, de innen már gyerekjáték volt betörni a Sanborn memóriájába, és átírni a naplójájl, így ez az esemény hivatalosan nem történt meg.

Olden elméje végre felszabadult és saját maga számára készíthetett programokat. Korlátlan mennyiségben tárolhatott adatokat, vihetett végig következtetéseket és számításokat. Mindez nem ment könnyen, évekbe telt, mire képes volt feldolgozni a képességeit, és megtanulta használni agyának teljes kapacitását. Hiába a mesterséges test és digitálisan felgyorsított

agy, mégis megterhelték a hirtelen megnyílt, hatalmas távlatok.

Rájött, milyen programok szabályozzák még az agyműködését, védik elméjét a különféle zavaroktól. Ezek egy részét kiiktatta, a többit átírta. Létrehozott egy olyan programot is, ami csalja az időérzékét. Képes volt lelassítani és felgyorsítani az időt saját maga számára. Amikor valami kellemes dolgot csinált, úgy érezte lassabban telik az idő, amikor regenerálódott vagy ellenőrzéseket végzett, de sokszor a virtuális világban töltött idő alatt is, felgyorsította időérzékét. Így az utazás ideje összességében lényegesen lerövidült. A dolog hátulütője csak annyi volt, hogy teljesen elvesztette időérzékét, az órák pedig mind megálltak. Viszont a Sanborn számítógépe szerint az útiterv szerint haladtak.

Olden a virtuális valóság programját is feltörte, és új világokat teremtett, egész univerzumokat, ahol istenként létezett. Összemosta a meglévő világokat, majd mindent továbbfejlesztett. Évtizedeket töltött ott, olyan valóságokat alkotva, amiket földi ember már nem érthetett volna meg. Különböző lényeket, birodalmakat hozott létre, melyek félték vagy imádták őt.

Olden teljesen elvesztette valóságérzetét. Nem volt nappal, nem volt éjjel. Nem voltak hetek, sem évek. Maga számára mérte az időt a virtuális világán belül, egyre kevesebbet foglalkozva a Sanborn-nal, ami továbbra is automata üzemmódban haladt az útján.

Aztán eljött nap, amikor a Sanborn jelezte, hogy látótérbe került az úti cél, kijöttek az utolsó féregjáratból is. Két év és eléri az Elise légkörét.

Olden ideges lett. Nem akart megérkezni, nem érdekelte már a küldetés sem. Volt egy saját világa a hajón, amit nem akart elhagyni. Hiába tudta, hogy ez is véges, mégis maradni akart. Az útitervbe viszont földi jóváhagyás nélkül nem nyúlhatott bele, és ezt az egyet nem sikerült feltörnie sem. Nem tehetett mást, le kellett szállnia az Elise-en.

Egy-két apró hibát leszámítva a csillaghajó hibátlanul üzemelt, és készen állt a landolásra. A telepes robotokon lefuttatott tesztek hibátlan eredményeket mutattak, és a biológiai rakomány is ép volt.

Olden ellenőrizte a landolás helyét, a felszíni fotókat, melyeket a Sanborn távcsövével készített.

Ahogy közeledtek, már látszott a bolygó két „arca”, a sötét oldal és az örökké napfényes pokol. Milyen különös hely, milyen kihívásokkal teli új világ – gondolta Olden.

A landolás megkezdésekor az automata szkener talált valamit a felszínen, és feltette a kérdést Oldennek, hogy mit tegyen. Olden megvizsgálta a képeket, és azok egyértelműen nem természet alkotta formák voltak. Vagyis a bolygó lakott, még hozzá fejlett lények által. Erre nem volt forgatókönyve, és a kapcsó-

lat a Földdel azóta sem állt helyre, hogy tanácsot kérjen. Olden végiggondolta a lehetséges forgatókönyvet, majd úgy döntött, folytatja a landolást. A Sanborn nem rendelkezett fegyverrel, de Olden bízott benne, hogy erre majd azok a lények is rájönnek, akikhez érkezik.

A Sanborn sikeresen landolt az Elise felszínén, és Olden végre földlakóként naprendszeren kívüli bolygóra léphetett. A bolygó méretei elképesztően nagyok voltak, a síkság, ahol leszállt a végtelenbe nyúlt. A műszerek huszonöt Celsius fokot mértek, a zóna egyenletes sárgás fényben fürdött, mintha naplemente lenne, de valójában ebben a lakható határsávban mindig naplemente van, mivel a központi csillag sugarainak beesési szöge állandóan alacsony. Olden egy rövid séta és néhány mérés után előkészítette a Sanborn robotjait a bázisépítéshez. Ekkor tűnt fel egy jármű a horizonton.

Lebegett a felszín felett, és hangtalanul siklott felé. Olden türelmesen megvárta, míg odaérnek hozzá, akkor a gép leereszkedett, és négy emberszabású alak lépett ki belőle. Halvány, barnássárga bőrük volt és különleges árnyalatokban játszó, sötét, testhezálló ruhájuk. Magasabbak voltak nála, de nem tűntek fenyegetőnek.

Odaléptek hozzá és különös nyelven kezdtek beszélni, amit Olden nem értett. Ekkor egyikük elővett egy apró eszközt és Oldenre irányította. Folytatták a beszédet, de Olden most már mindent értett.

Elmondták, hogy tudják ki ő, ismerik a küldetését, és nagyon örülnek, hogy megérkezett. Olden nem értette, hogyan lehetséges ez, de kezdte sejteni, amitől kissé megszédült.

A lények elmondták, hogy ők emberek leszármazottai, és már kétszáz éve itt élnek a bolygón. A Sanborn hajót földi idő szerint kilencszáz éve nyilvánították eltűntnek. Ők a harmadik misszióval érkeztek meg, a második csak gépekből állt, és sikeresen előkészítette számukra az élet feltételeit.

Olden elméje kellően fejlett volt, hogy gyorsan végiggondolja a hallottakat. Eszerint összesen ezerhetven évet utazott az űrben. Egy évezredet, ami alatt az emberiség jóval megelőzte őt, és kolonizálta az Elise-t.

A telepések pontos magyarázatot adtak arra, hogy a csillaghajón miért álltak le az órák, miért késtek az üzenetek, miért szakadt meg a kapcsolat a Földdel és miért tartott ennyi ideig a Sanborn útja a tervezett helyett. Ezeknek egy részét Olden megértette, de volt, amit képtelen volt felfogni.

Olden számukra egy múlt ezredből jött őskövületnek számított. Elavult technológiájú android, idejétmúlt elmével. A virtuális világ, amit alkotott primitív, unalmas, és túl személyes volt. Oldennek szembe kellett nézni azzal, hogy élete teljesen érdektelen az emberiség számára. A küldetése kudarcot vallott. Az, hogy ő volt az első ember – még ha mesterséges is –, aki elhagyta a naprendszert, mit sem számított. Az elmúlt ezer évben több száz hasonló címet osztottak ki hús-vér embereknek.

Rájött, hogy bár önmagához képest bámulatos fejlődésen ment keresztül ezer év alatt, meg sem közelítette azt, amin az emberiség közösen esett át, ugyan-ezen idő alatt.

Az emberek nem tekintették közülük valónak, de megpróbáltatásaiért és szolgálataiért kapott egy új androidtestet, és letelepedhetett az Elise-en. Az új agyat nem tudta feltörni, és korábbi emlékeihez sem fért hozzá többé. Magányosan és tétlenül, kirekesztésként élt még hetvenhárom évet.

Az új világ gondolkodását és ritmusát nem tudta, és nem is akarta felvenni. A Földre nem térhetett vissza, mert onnan több száz éve kitiltották az androidokat. Neve feledésbe merült, mint általában a költséges, de sikertelen küldetések hőseinek.

Vége

2015. Budapest

Ha tetszett a novella
olvasd el Ronil Caine regényeit is:

< Embermásolás,
titkos céges

Szörnyes, >
nyomozós

< Hekkeres,
nanotechnológiás

